

Sygn. akt: *IC 1442/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Sznura

po rozpoznaniu na rozprawie protokolowanej przez sekr. sąd. J. J. w dniu 19 października 2016 r.

sprawy z powództwa **L. C.**

przeciwko **(...) S.A. w Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki L. C. kwotę 14.829,70 zł (czternastu tysięcy ósmiuset dwudziestu dziewięciu złotych siedemdziesięciu groszy) wraz z odsetkami:

- ustawowymi naliczanymi od kwoty 14.429,70 zł od 21 lutego 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.,
- ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 14.429,70 zł od 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi naliczanymi od kwoty 399,81 zł od 19 września 2015 r. do 31 grudnia 2015 r.,
- ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od kwoty 399,81 zł od 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki L. C. kwotę 4.159 zł (czterech tysięcy stu pięćdziesięciu dziewięciu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. zasądza od pozwanej (...) S.A. w Ł. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 152,94 zł (stu pięćdziesięciu dwóch złotych dziewięćdziesięciu czterech groszy) tytułem zwrotu kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Powódka **L. C.** w pozwie skierowanym przeciwko **(...) S.A. w Ł.** (dalej jako (...)) domagała się zapłaty kwoty 14.829,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 14.429,89 zł od 21 lutego 2015 roku do dnia zapłaty i od kwoty 399,81 zł od dnia następnego po dniu doręczenia pozwanej pozwu do dnia zapłaty, a także kosztami procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że 26 maja 2014 r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiącego własność powódki, która zgłosiła szkodę pozwanemu i zażądała wypłaty odszkodowania z polisy OC sprawcy. Pozwana wypłaciła poszkodowanej łącznie kwotę 22.273,09 zł, w tym 19.183,66 zł tytułem odszkodowania wyliczonego w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację uzależniając ewentualną zmianę swojego stanowiska w tym zakresie od przedstawienia przez pozwaną faktur VAT lub rachunków dokumentujących dokonanie naprawy. Powódka zleciła niezależnemu rzeczoznawcy wykonanie kalkulacji, zgodnie z którą koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 62.258,14 zł. Rozpoczęła też naprawę pojazdu, za którą przedłożyła pozwanemu faktury na łączną kwotę 56.264,95 zł, wobec czego pozwana przyznała jej dodatkowo kwotę 28.644,57 zł. Dochodzona przez powódkę kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy wynikającym z kalkulacji sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę, a kwotą wypłaconą przez pozwaną (14.429,89 zł) oraz koszt dodatkowych badań pokolizyjnych i wykonania pomiarów (399,81 zł).

Pismem z 10 marca 2016 r. pozwana wskazała, iż w zakresie odsetek domaga się zasądzenie odsetek ustawowych do 31 grudnia 2015 r., natomiast od 1 stycznia 2016 r. – odsetek ustawowych za opóźnienie.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady, podniosła jednak, że wypłaciła już w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 47.828,23 zł, a nie zachodzą okoliczności, które pozwalałyby na uznanie, że dochodzona pozwem kwota stanowi koszt celowych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy, która w dodatku nie miała miejsca. Ponadto pozwana zakwestionowała kalkulację przedłożoną przez powódkę, zarówno w zakresie zastosowanych stawek za roboczogodzinę i cen części zamiennych, jak i zakresu naprawy. Pozwana podniosła także, że w jej ocenie powódka dobrowolnie poniosła wydatki na dodatkowe badania pokolizyjne i wykonanie pomiarów, co nie powinno obciążać pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 maja 2014 r. doszło do kolizji drogowej, podczas której uszkodzony został pojazd marki B. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność powódki. Sprawca zdarzenia był objęty obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...). Poszkodowana zgłosiła szkodę w (...) w dniu 28 maja 2014 r.

Okoliczności bezsporna , vide: zeznania świadka J. C., k. 77; dokumenty z akt szkody, w szczególności: protokół szkody w pojeździe, fotokopie zgłoszenia szkody.

Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, ostatecznie przyznała poszkodowanej z tytułu odszkodowania za naprawę pojazdu, łączną kwotę 47.828,23 zł, ustalone początkowo na podstawie kosztorysu, a ostatecznie na podstawie przedłożonych przez powódkę faktur za naprawę.

Okoliczność bezsporna , vide: pisma pozwanego, k. 9, 10, 18, 23, faktury VAT, k. 20-22.

Poszkodowana zwróciła się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 62.258,14 zł.

Dowody : kalkulacja naprawy nr U_ (...) _14, k. 11-15 .

Technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. (...) o nr rej. (...), niezbędne do przywrócenia stanu pojazdu sprzed daty szkody (26 maja 2014 r.), według cen obowiązujących na lokalnym rynku (przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę w wysokości 90/100 zł odpowiednio za prace blacharskie i lakiernicze, wynoszą 62.258,14 zł brutto, przy uwzględnieniu wymiany poduszek zawieszenia silnika, skrzyni rozdzielczej oraz amortyzatora tylnego lewego. Uszkodzenia te (jak i pozostałe uszkodzenia zgłaszane przez stronę powodową) pozostają w związku przyczynowym z tym zdarzeniem. Zastosowanie do naprawy części nowych, oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości przedmiotowego pojazdu. Wartość rynkowa pojazdu przed kolizją wynosiła 76.900 zł, natomiast jego wartość po zdarzeniu – 34.400 zł brutto.

Dowody : opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i ruchu drogowego T. M. wraz z kalkulacją, k. 90-103; pisemna opinia uzupełniająca, k. 127-135; ustna opinia uzupełniająca, k. 173.

Powódka zleciła dodatkowe badania pokolizyjne, które kosztowały ją 94 zł, oraz wykonanie pomiarów pojazdu, za które zapłaciła 305,81 zł.

Dowody : faktura VAT, k. 25; zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu, k. 24.

Odpis pozwu w niniejszej sprawie został doręczony pozwanemu w dniu 18 września 2015 r.

Dowód : zpo, k. 39.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było uzasadnione i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powyższe okoliczności faktyczne sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy, zeznań świadka J. C., a także na podstawie opinii biegłego sądowego T. M., oceniając ją jako pełną i wyczerpującą. Wprawdzie strona pozwana opinię zakwestionowała, jednakże zdaniem sądu biegły wszystkie wątpliwości wyjaśnił w opiniach uzupełniających.

Okoliczności faktyczne między stronami były w dużej mierze bezsporne, pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności za szkodę co do zasady, sporne pozostawało jedynie ustalenie wysokości tej szkody, w szczególności zakres uszkodzeń oraz koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku.

W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwana uzależniała wypłatę całości odszkodowania od przedłożenia faktur VAT lub rachunków dokumentujących faktyczną naprawę pojazdu. Powódka – chcąc uzyskać w rozsądnym terminie środki na naprawę, takie faktury pozwanej przedłożyła, jednak cały czas stała na stanowisku, że faktyczny koszt naprawy lub w ogóle kwestia jej dokonania nie mają znaczenia przy ustalaniu wysokości szkody, która winna zostać rozliczona kosztorysowo.

Zgodnie z treścią art. 822 §§1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została art. 35 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Na mocy art. 824¹ §1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 §2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 §1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03), którą sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7 sierpnia 2003 r. (sygn. akt IV CKN 387/01), obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz jakim kosztem to uczynił. A zatem, by dokonać ustalenia co do kosztów niezbędnych do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, sąd – na wniosek stron – dopuścił dowód z opinii biegłego.

W niniejszej sprawie biegły sporządził opinię, w której określił wartość naprawy przedmiotowego pojazdu na 62.258,14 zł brutto. Biegły przyjął stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych na poziomie 90 zł/ (...) oraz prac lakierniczych – 100 zł/ (...). Biegły stwierdził też, że zastosowanie do naprawy części nowych i oryginalnych nie spowoduje wzrostu wartości przedmiotowego pojazdu, a uszkodzenia poduszki zawieszenia silnika, skrzyni rozdzielczej oraz amortyzatora tylnego lewego, podobnie jak i pozostałe uszkodzenia zgłaszane przez stronę powodową, pozostają w związku przyczynowym z tym zdarzeniem.

Tak zatem, skoro przywrócenie przez naprawę stanu pojazdu sprzed wypadku, jako przywrócenie stanu poprzedniego, jest obowiązkiem dłużnika z art. 363 §1 k.c. (por. tak Sąd Najwyższy w wyroku z 1980 roku w sprawie III CRN 223/80 przywołanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z 24 lutego 2006 roku w sprawie III CZP 91/05), to w niniejszym przypadku sprowadza się do zapłaty kwoty 22.369,15 zł. Odszkodowanie obejmuje bowiem koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów, potrzebnych do restytucji pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 1981 r. w sprawie I CR 17/81; wyrok Sądu Najwyższego z 20 lutego 2002 r. w sprawie V CKN 903/00).

Mając na względzie powyższe, zasadnym było zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki żądanej kwoty z tytułu różnicy pomiędzy wartością szkody, a wypłaconym dotychczas przez ubezpieczyciela odszkodowaniem, tj. kwotą 47.828,23 zł. Różnica ta wyniosła 14.429,89 zł, i tę właśnie kwotę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki.

Zasadnie zostały także zdaniem sądu poniesione wydatki na dodatkowe badania pokolizyjne i wykonanie pomiarów. Wydatki te mają ewidentny związek ze szkodą, o czym świadczy zbieżność czasowa pomiędzy przeprowadzeniem tych badań a szkodą, nie budzi także wątpliwości fakt, że – wobec znacznych rozmiarów szkody – przeprowadzenie takich badań było zasadne. Pozwana nie kwestionowała wysokości roszczenia w tym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 359 §1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz.U. nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku, gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu została zgłoszona 28 maja 2014 r., w związku z czym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, tj. do dnia 27 maja 2014 roku, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem w tym zakresie zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 14.429,89 zł – zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia 21 lutego 2015 r., natomiast od kwoty 399,81 zł – również zgodnie z żądaniem pozwu – od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu pozwu, co nastąpiło 18 września 2015 r. Równocześnie, z uwagi na zmianę treści art. 481 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 r., oraz z uwagi na modyfikację powództwa w zakresie odsetek, sąd dokonał rozróżnienia w naliczanych odsetkach przed i po tej dacie – na odsetki ustawowe i odsetki ustawowe za opóźnienie.

Konkludując, z uwagi na powyższe, sąd w punkcie I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 14.829,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 14.429,89 zł od 21 lutego 2015 roku do 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także z odsetkami ustawowymi od kwoty 399,81 zł od 19 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach sądowych orzeczono w punktach II i III wyroku, na mocy art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 108 §1 k.p.c., obciążając nimi pozwaną w całości, jako stronę przegrywającą proces. Na koszty zasądzone na rzecz strony powodowej składają się opłata sądowa w kwocie 742 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.000 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika, będącego radcą prawnym, ustalone na kwotę 2.400 zł – stosownie do §6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) – znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804).

Ponadto, z uwagi na fakt, że wynagrodzenie biegłego przekroczyło wysokość uiszczoną przez powódkę zaliczki, sąd na mocy art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Gdańsk Północ w Gdańsku kwotę 152,94 zł.

(...)

1. (...)

2. (...)